

Martti Takala

Päätösseurojen päätöspuhe ja -rukous su 7.7. klo 14.00, julkaisuvapaa seurojen jälkeen

Oopperasta 'Viimeiset kiusaukset' olemme oppineet tuntemaan Paavo Ruotsalaisen iskevän sanan: "Antaa Herran toimittaa asiansa!" Lause on kuin suoraan psalmeista: NOUSE JUMALA! TÄMÄ ON SINUN ASIASI, VIE SE VOITTOON! Ensimmäinen käsky, "MINÄ OLEN HERRA, SINUN JUMALASI. Älä pidä muita jumalia" muistuttaa, että sinun Jumalasi, joka vie asiansa voittoon, on taivaan ja maan Herra.

Ukko-Paavon sana on myös kuin Isämeidän-rukouksen pyyntö: TAPAHTUKOON SINUN TAHTOSI! Tätä rukouksen kohtaa selittäessään Luther varoittaa: "Oi, Isä, älä salli minun joutua siihen, että tapahtuu minun tahtoni mukaan. Murra tahtoni, ole minun tahtoni, käynee minun kuinka tahansa, ettei minulle tapahtuisi minun tahtoni mukaan. Sillä niin on taivaassa; siellä ei ole omaa tahtoa. Olkoon niin myös maan päällä!"

Kun Jumala murtaa ihmisen tahdon, hän väsyttää hänet. Vanhan virsikirjan veisaaja 1 700-luvulta ja moni senkin jälkeen on tämän kokenut, koskapa veisattiin: "Vaivoill' väsyttett' yli aikaa. Se on: Minä väsyn vaivoihin, joita on aina vain. Me kapinoimme alati Jumalan tahtoa vastaan ja yritämme hänen väsyttämistään, koska oma tahto on meille niin rakas. Mutta meistä voikin tulla hiljaisia ja kesyjä. Se tapahtuu, kun, - sanon sen Jobin sanoin: - "Hän katkaisee minun jouseni jänteen." Toisella kädellään Jumala katkoo jousien jänteet, väsyttää ja kesyyttää. Toisella kädellään "hän johtaa minut vetten ääreen, siellä saan levätä", kuten tuttu paimenpsalmi kuvaa.

Missä Jumala toimittaa asiansa, missä hänen tahtonsa tapahtuu, siellä ollaan aina voiton maaperällä. "Jumala voitti, minä hävisin", sanoi kiuruveteläinen Olli Kärkkäinen, kun hän 1800-luvulla nälkävuonna näki, miten Jumala oli kuullut hänen rukouksensa ja antanut hyvän sadon. Miksi hän näin sanoi?

Siksi, että silloin kun menee hyvin, on vaara, että Jumala jää toiseksi. Helposti ajattelemme: "Oma käteni tämän teki." Sen sanojakin tiedosti. Ihme oli siis siinä, että Jumala pysyi sittenkin ensimmäisenä, hänen Jumalanaan, vaikka hänellä oli asiat hyvin. Mutta missä Jumala on ensimmäinen, missä ollaan voiton maaperällä, siellä tulee häviön ja tappionkin keskelle toivon ovi. Hoosea sen sanoi: Jumala antaa teille Aagorin laakson, se on: tappion, tuomion, häviön ja epäonnistumisen paikkana tunnetun laakson toivon oveksi. Kun Jumala on ensimmäinen, sellaisessakin tilanteessa versoo toivo.

Sydänkesällä vihertää Sievin lakeus, kaikissa vihreän, toivon värin sävyissä. Kun Jumala voitti ja minä hävisin, voi siis toivorikkaasti sanoa erään kirjan nimeä lainaten: "Miten vihreä olikaan laaksoni!" Tässä on jotakin kristillisen uskon ja toivon salatusta siunauksesta. Jumalan ajatuksiin kun kuuluu, että siunausta levittävät ympärilleen usein sellaiset, joiden yli elämän raskas jyrä on kulkenut. Heitä painetaan alas, mutta he kasvavat ylös. Jyrä painaa siemenen alas, mutta kohta oras nousee ylös; Siinä on itua. Jumala, joka raatelee, tekee terveeksi. Jumala, joka väsyttää, antaa levon. Emme ymmärrä. Mutta Jumala onkin käsittämätön, salattu Jumala. Antakaamme Herran toimittaa asiansa! Antakaamme hänen olla ensimmäinen! Turvatkaamme yksin häneen!

Herännäisyyden historiassa on kuvattu vanhoja sieviläisiä tähän tapaan: "He sanovat, etteivät he pääse Kristuksen luokse, mutta he panevatkin toivonsa siihen. että Kristus tulee heidän luokseen." Siinä se on: Herra liikkuu itse. Psalmirunoilija pyysi: "Suuntaa askeleesi lohduuttomille raunioille." Jumala toimittaa asiansa tämän maailman lohduuttomillakin raunioilla, mutta myös väsyneen ja väsytetyn yksinäisen ihmisen rikkinäisessä, revityssä, maahan painetussa, raadellussa ja repaleisessa elämässä. Vihreät toivon laaksot ovat siellä, mihin Herra suuntaa askelensa. Siellä

Kristus on toivon ovi, ovi kirkkauteen. Ja missä Hän liikkuu, siellä, hänen kesyttämänsä pyytävät rakastaa lähimmäisiään niinkuin itseään, ei hosuen, vaan pikottaen, se on: kesyttäen.

Joskus täällä lakeudella pilvet riippuvat alhaalla ikään kuin maata viistäen. Joskus taivas on kirkkaan sininen ja yhtyy vasta kaukana horisonttiin. Kun Kristus on toivon ovi, taivas koskettaa tomun tasalla. Toisaalta kun Kristus on toivon ovi, taivas kirkastuu ja nähdään yli aikain. Kun Jumala toimittaa asiansa, tie tulee myrskyävänkkin meren keskelle niin kuin kerran. Jerikon muurit sortuvat niinkuin kerran. Yökin on kuin päivä. Kuolleet herätetään. Syntinen ja kadotettu pelastuu. Mahdoton tulee mahdolliseksi.

Tämän lakeuden lähellä eli sieviläinen herttainen mummo. Hän oli ehtinyt tehdä kirkkomatkoja jo silloin, kun lakeus lainehti järvenä ja viestitti kauneudellaan vaivojen vainiolle: "O isänmaa sä ihana, sun kauneutes kaukaa kangastaapi." Mummo oli niitä ns. lähdeihmisiä, joita muistelee aina uudestaan. Hän istui kiikkustuolissa, huivi hartioille valahtaneena, kädessään Svebiliuksen vanha "katekismus käskyjen kohdalta auki. Ystävälliset silmät tuikkivat silmälasien takaa. "Jumala sinua siunatkoon," hän sanoi tervehtimään tulleelle. Hän sanoi sen, ei kevyesti eikä sivumennen tai niin, että olisi halunnut osoittaa jumalisuuttaan, vaan sydämestään, niin, että se kosketti hellästi tulijaa, jonka oli suorastaan pakko kokea: tämä Jumalan ihminen rukoilee nyt minulle Jumalalta kaikkein parasta.

Vuonna 1973 sain olla toivottamassa tervetulleeksi silloista Sievin Pekanmäelle kokoontunutta juhlakansaa. Nyt 29 vuotta myöhemmin saan olla päättämässä nämä juhlat ja toivottamassa teille kaikille kaikkein parasta, Jumalan siunausta. Minäkin haluaisin tehdä sen koko sydämestäni, en hurskastellen enkä tavan vuoksi, vaan niin että se ylttäisi kaikkien sydämiin lapsista aikuisiin ja vanhuksiin. Ensiksi haluaisin sanoa sen teille, sieviläiset, ystävät ilossa ja itkussa ja teille Kalajokilaaksosta ja muualtakin auttamaan tulleille. Kiitämme teitä ja teistä Jumalaa. Jumala siunatkoon teidän palveluksenne nimelleen kiitokseksi ja kunniaksi. Jumala antakoon teille nyt lepoa ja virkistystä. Jumala siunatkoon teitä koko juhlakansa, jokaista erikseen ja kaikkia yhdessä: teitä, joilla on paljon vuosia takananne, ja joilta vuosien myötä on paljon turhaa karissut, teitä parhaassa iässä olevia, jotka väsytte työn ja kaiken muun paineen alla, sinua, joka suuren juhlakansan keskellä koet syvää yksinäisyyttä, teitä nuoret, joilla elämä on vielä edessä. Jumala siunatkoon erikoisen hellästi teitä lapset. Jumala siunatkoon meitä, jotka väsyttämme itse itsemme emmekä osaa pienen lapsen lailla huolta vailla olla Vapahtajan huomassa. Suunnatkoon hän, toivon ja levon antaja askeleensa pimeän ja tappion laaksoihin, masennuksen rotkoihin ja kuoleman kanjoneihin vaivoilla väsytettyjen vaeltajien tykö ja toimittakoon asiansa. Olkoon hän Herra, meidän Jumalamme!

Saamme nyt polvistua voittajamme eteen ja puhua asiamme hänelle, hänen asioikseen.

Rukoilkaamme:

Pyhä kolmiyhteinen Jumala anna rauhasi sydämiimme ja koteihimme, nuorisolle voimaa vaeltaa sinun tietäsi, rauhaa maailman kansoille, oikeutta ja vanhurskautta maan päälle, Anna tukesi ja apusi sairaille, pelastus hädässä ja vaarassa oleville, kestävyyttä niille, jotka kärsivät uskonsa tähden, armollista läsnäoloasi siellä, missä suru ja kärsimys asuu.

Anna autuaallinen kuolema ja riemullinen jälleennäkeminen poisnukkuneiden rakkaidemme kanssa. Kuule meitä laupias Herra Jumala.

Oi Herra Jumala taivaallinen kuningas, Isä kaikkivaltias Jumala. Oi Herra kaikkein korkeimman ainoa Poika, Jeesus Kristus. Oi Herra Jumala Jumalan Karitsa, Isän Poika, joka pois otat maailman synnit, armahda meitä. Sinä yksin olet pyhä, sinä yksin olet Herra, sinä yksin olet korkein, Jeesus Kristus, Pyhän Hengen kanssa Isän Jumalan kunnia.

Kiitä Herraa minun sieluni, äläkä unhota mitä hyvää hän on sinulle tehnyt, hän, joka antaa kaikki sinun syntisi anteeksi ja parantaa kaikki sinun sairautesi, joka lunastaa sinun henkesi tuonelasta ja kruunaa sinut armolla ja laupeudella, joka sinun halajamisesi, ikäväsi ja köyhyytesi tyydyttää hyvyydellään.

Herra valistakoon kasvonsa teille ja olkoon teille armollinen. Herra kääntäköön kasvonsa teidän puoleenne ja antakoon teille rauhan. Isän, Pojan ja Pyhän Hengen nimeen. Amen